

„Hoe bevalt je anders je kamer? 't Is geen Amstelhotel, hè?”

„Typisch. Echt Duinwijksch! niets mankeert er aan dan de zee!”

„Die kan je hier naar hartelust genieten! Verbeeld je, hoe je reeds hoog aangeschreven staat bij mijn huisplaag, zij heeft de karafjes klaar gezet, hoewel 't pas tien minuten vóór half twee is, alleen om jou plezier te doen. Wat voor indruk heeft ze nu op jou gemaakt?”

„Volstrekt geen!”

„Des te beter, dan maak je ze mij niet afhandig. Een bittertje, een cognacje, wat belieft je?”

„Een glas water!”

„Maar je brengt mijn Bolletje het hoofd op hol. Die sympathie steelt haar hart. Zij is een teatótaler moet je weten en het eenige bittertje, dat ik mij voor het eten gun, ergert haar telkens als ik 't neem. Juffrouw Bol, een glas water, voor mijnheer!”

De dokter riep dit door de deur in den gang.

„Truitje, zal het brengen!” werd op hooghartigen toon van uit de keuken geantwoord; maar na haar meester dit lesje te hebben gegeven scheen juffrouw Bol besloten te hebben de daad niet bij het woord te voegen en kwam zelf het heldere water in een kristallen karaf op een blaadje binnen brengen.

Een vriendelijk lachje bracht haar dorre lippen in beweging toen zij met een zalvend:

„Als je belieft mijnheer van Haeren,” hem een glas inschonk en toen aanbod.

Op haar meester wierp zij een minachtenden blik en naar buiten gaande, mompelde zij:

„De jongelui zijn tegenwoordig wijzer dan de oude.”

„Nu vind ik haar ook typisch; heel het karakter van haar rol.”

„Omdat zij je een pluimpje geeft,” schertste de dokter en bracht zijn kelkje aan de lippen.

III.

Duinwijk was in de laatste jaren met geweld tot badplaats gepromoveerd; een ondernemend speculant had een maatschappij tot exploitatie van het Badhuis weten te vormen. De aandelen waren grootendeels geplaatst; er was een Kurhaus gebouwd, men had zich wat koetsjes en badstoelen aangeschaft; op het strand stond een muziekkoepeel. In de couranten waren aanprijzende advertentiën en reclames verschenen om het kalme, rustige, fraaie strand in de gunst van zieken en gezonden aan te bevelen. Zelfs vertelde men dat aan een Duitschen prins en zijn gevolg vrij logies was aangeboden, mits hij veertien dagen in Duinwijk wilde logeeren; maar hoewel het bericht in alle couranten de ronde deed en ook niet werd tegengesproken, kwam de prins niet en ondanks het aanleggen van de stoomtram zelf kon Duinwijk het maar niet tot een mode badplaats brengen.

De eerste maatschappij op aandelen was reeds sinds lang geliquideerd en